UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCXLIX. ad annum DCLXXVI.

Parisiis, 1644

Praefatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15300

Visual Library

ANNO CHRISTI 675.

III. *Vt in vna prouincia diuersitas officiorum non teneatur.*

IV. *De discordia sacerdotum.*

V. *De compescendis excessibus sacerdotum.*

VI. *Non debere sacerdotes quaslibet in ecclesiæ familiis truncationes membrorum facere, nec aliquid quod morte plectendum est iudicare.*

VII. *Quæ debeat discretio ecclesiarum rectoribus esse; ne per inconditam disciplinam subeant homicidii notam.*

VIII. *Ne quidquam præmii pro diuinis sacramentis accipiatur.*

IX. *Quid custodiri debeat, ne per præmium * episcopus fiat: vel qua sententia feriatur is qui post honorem acceptum, per * præmium ordinatus fuisse detegitur.*

X. *Vt omnes pontifices, rectoresque ecclesiarum, tempore quo ordinandi sunt, sub cautione promittant, quam iustissime viuere debeant.*

XI. *De elucidatione antiqui Canonis, quo præcipitur, vt si quis acceptam a sacerdote eucharistiam non sumpserit, velut sacrilegus propellatur.*

XII. *Ne in confinio mortis pœnitens a reconciliatione diutine suspendatur: & vt oblatio eius qui pœnitens, nec tamen reconciliatus de hac vita exierit, ab ecclesia receptetur.*

XIII. *De sacerdotibus qui vexati cadere videntur.*

XIV. *Vt hi qui Domino canunt atque sacrificant, post se semper habeant adiutoria constituta.*

XV. *De institutione certi temporis, quo Concilium agitetur.*

XVI. *De relatione gratiarum pro consummatione Concilii.*

* quis episcopus

* pecuniã

PRÆFATIO.

IN nomine sanctæ Trinitatis, collectis in vnũ Carthaginis prouinciæ sacerdotibus in Toletana vrbe, in beatæ matris Domini Mariæ virginis sede, anno IV. excellentissimi & religiosi Vvambani principis, sub die VII. Idus Nouembris, res votiua gaudii, & dies nimium optatæ gratulationis occurrit, in quo nobis datum est conspicere pariter & deflere, quid lacrymarum de præteritis Domino deberemus. Eramus enim hucusque prolabentis sæculi colluuione instabiles, quia annosa series temporum, subtracta luce Conciliorum, non tam vitia auxerat, quam matrem omnium errorum ignorantiam otiosis mentibus ingerebat. * Cernebamus enim, quomodo Babylonicæ confusionis olla succensa, nunc tempora Conciliorum auerteret, nunc sacerdotes Domini * de resolutis moribus irretiret. Purpuratæ enim meretricis sequebantur * inuitamenta, quia ecclesiastici Conuentus non aderat disciplina; nec erat qui errantium corrigeret partes, cum sermo diuinus haberetur * extorris. Et quia non erat adu-

Æra 713. habet chronicon generale æra 717. Vasæus, & Morales anno Domini 675.

* Cernimus

* dissolutis

* incitamenta,

* exosus

Ierem. 2. Apoc. 17.

nandorum pontificum vlla præceptio, crescebat in maius vita deterior. [b] Cum tandem diuina nos clementia ex alto respiciens, & tempori ætatis nostræ se occursuram præbuit & saluti; præparans nostris sæculis religiosi principis mentem, deuotam pariter, & instructam: cuius feruidæ solicitudinis voto, & lux Conciliorum * reuocata resplenduit, & alterna caritas se mutuo in corrigendis vel instruendis moribus excitauit; dum & aggregandi nobis, hortatu principis religiosi, facultas est data, & opportuna corrigendis præparata est disciplina: vt qui decursis longe ante temporibus post decem & octo scilicet labentium annorum excursum in vnum meruimus aggregari Conuentum, * mederi possemus spirituali gratia sanitatum. Nec enim numerus iste alienus est a salute: sic quippe mulier illa in euangelio ter senis annorum excursibus curua, quæ figuram totius generis humani gestabat, sub sacramento huius numeri saluti pristinæ a Saluatore donatur. Nos igitur per tot annos curui nostri ordinis persistente statu, in eo quod nulla nos Conciliorum definitio iungeret, nullus etiam Conuentus ecclesiastici ordinis adunaret, tandem diuinæ voluntatis imperio, & religiosi principis iussu euocati, in Toletanã vrbem conuenimus. Qui cum in ecclesia beatæ Virginis Mariæ debitis in sedibus locaremur, inter cetera, quæ subterius discreto capitulorum ordine sunt digesta, non aliunde primum cœpimus habere sermonem, quam de sancta fidei puritate: vt quia initiandis ad beatam vitam hominibus hæc prima est via salutis, præuia quoque nostris fieret & institutis pariter & præceptis. Vnde sacro huius instructionis arcano sanctorum patrum, Nicæni scilicet, Constantinopolitani, Ephesini, atque Calchedonensis Conciliorum monita amplectentes, per quæ & radicitus hæreticorum falsa * concinnabula destruuntur, & fidei catholicæ * limpor euidens declaratur, hoc communi alternoque animorum iudicio definimus, vt hanc ipsam nostræ fidei regulam verbis simplicibus niteremur alternatim nobis singulariterque referre: ita vt quidquid per triduum de huiusmodi quæstionibus vnicuique nostrorum lectionis memoria ministrasset, prout animis vel memoriæ occurrisset, * omnis sub breuitatis compendio simplici no-

ANNO CHRISTI 675.

* renouata

Vndecimũ Toletanum coactũ est æra 694. cui summæ adde 18. efficies 712. & vnum annum vltra, (nam inquit post decem & octo) efficies 713. *Luc.* 13.

* mereri possimus spiritali gratia sanitatem.

* conciliabula

* norma

* omnis sobrietatis comp.

ANNO CHRISTI 675.

taretur ſtylo: relatio tamen ipſius ſacramenti pura & euidens a capite primum inciperet, & ſic ad membra reliqua perueniret; nullas obſcuritatis lineas in ſe habens, nullas etiam inuſitatæ locutionis regulas continens; ſed puritas ſola eſſet clara ſermonũ, quæ poſſet* euidentem exprimere ſenſum: quo exercitatiores nos ad intelligendum redderet verborum ſimplex collatio, quam relata condenſæ lectionis inſtructio. Quia & re vera tantæ* fidei myſteriũ ita ſacerdotes Dei conuenit noſſe, vt non ſuperficie verborum efferantur incogniti, ſed ſenſibus ſanæ intelligentiæ reperiantur inſtructi: vt in* differendo præcipuæ huius ſanctæ Trinitatis arcano plus euidentia quam eloquentia eos efficiat ſaporatos: ſic enim & diuini muneris dono eſt actum, vt iuxta votum definitionis alternæ, promiſſio monſtraretur in opere. Vnde quod primo die præſidentis metropolitani lingua profudit, die tertia omnium noſtrorum vox ſingulatim collatiue repetiit. Iſte ergo eſt tenor fidei noſtræ, qui & a capite copioſe profluxit, & a membris* prolatus glorioſe emicuit.

* euidentiam exprimere ſuam:

* rei

* differẽdo

* probatus

Profeſſio fidei.

c Confitemur, & credimus ſanctam atque ineffabilem Trinitatem, Patrem, & Filium, & Spiritum ſanctum, vnum Deum naturaliter eſſe vnius ſubſtantiæ, vnius naturæ, vnius quoque maieſtatis atque virtutis. Et Patrem quidem, non genitum, non creatum, ſed ingenitum profitemur: ipſe enim a nullo originem ducit, ex quo & Filius natiuitatem, & Spiritus ſanctus proceſſionem accepit: fons ergo ipſe, & origo eſt totius diuinitatis. Ipſe quoque* Pater eſt eſſentiæ ſuæ, qui de ineffabili ſubſtantia Filium ineffabiliter genuit; Deus Deum, lux lucem: ab ipſo eſt ergo omnis paternitas in cælo & in terra. Filium quoque de ſubſtantia Patris ſine initio ante ſæcula natum, nec tamen factum eſſe fatemur: quia nec Pater ſine Filio, nec Filius aliquando extitit ſine Patre: & tamen non ſicut Filius de Patre, ita Pater de Filio; quia non Pater a Filio, ſed Filius a Patre generationem accepit. Filius ergo Deus de Patre, Pater autem Deus, ſed non de Filio: Pater quidem Filii, non Deus de Filio: ille autem Filius Patris, & Deus de Patre;* æqualis tamẽ per omnia Filius Deo Patri: quia nec naſci cœpit aliquando, nec deſiit. Hic etiam vnius cum Patre ſubſtantiæ creditur; propter quod &

* Pater eſſẽtia quidem ineffabilis ſubſtantiæ ſuæ Filium

Epheſ. 3.

* æqualis Deus per omnia Deo Patri,

homoufios patri dicitur, hoc eft, eiufdem cum patre fubftantiæ creditur: ὁμὸς enim Græce vnum, οὐσία vero fubftantia dicitur, quod vtrumque coniunctum fonat, vna fubftantia. Nec enim de nihilo, neque de aliqua alia fubftantia, fed de Patris vtero, id eft, de fubftantia eius, idem Filius genitus vel natus effe credendus eft. *Sempiternus ergo Pater, fempiternus & Filius. Quod fi femper Pater fuit, femper habuit Filium, cui Pater effet: & ob hoc Filium de Patre natum fine initio confitemur. Nec enim eumdem Filium Dei, pro eo quod de Patre fit genitus, defectæ naturæ portiunculam nominamus; fed perfectum Patrem perfectum Filium fine diminutione, fine defectione genuiffe afferimus, quia folius diuinitatis eft inæqualem Filium non habere. Hic etiam Filius Dei natura eft Filius non adoptione, quem Deus Pater nec voluntate, nec neceffitate genuiffe credendus eft: quia nec vlla in Deo neceffitas cadit, nec voluntas fapientiam præuenit. Spiritum quoque fanctum, qui eft tertia in Trinitate perfona, vnum atque æqualem cum Deo Patre & Filio credimus effe Deum, vnius fubftantiæ, vnius quoque effe naturæ: non tamen genitum vel creatum, fed ab vtrifque procedentem, amborum effe Spiritum. Hic etiam Spiritus fanctus, nec ingenitus, nec genitus creditur; ne aut fi ingenitum dixerimus, duos Patres dicamus; aut fi genitum, duos Filios prædicare monftremur: qui tamen nec Patris tantum, nec Filii tantum, fed fimul Patris & Filii Spiritus dicitur. Nec enim de Patre procedit in Filium, vel de Filio procedit ad fanctificandam creaturam, fed fimul ab vtrifque proceffiffe monftratur; * quia caritas, fiue fanctitas amborum agnofcitur. Hic igitur Spiritus fanctus miffus ab * vtrifque creditur; fed minor a Patre & Filio non habetur: ficut Filius propter affumptam carnem minorem fe Patre & Spiritu fancto effe teftatur. Hæc eft fanctæ Trinitatis relata narratio: quæ non triplex, fed Trinitas & dici & credi debet. Nec recte dici poteft, vt in vno Deo fit Trinitas, fed vnus Deus Trinitas. In relatiuis vero perfonarum nominibus Pater ad Filium, Filius ad Patrem, S. Spiritus ad vtrofque refertur: quæ cum relatiue tres perfonæ dicantur, vna tamen natura per fubftantiam creditur. Nec ficut tres perfonas, ita tres fubftantias prædicamus, fed vnam

ANNO CHRISTI 675.

* Sempiternus quoque eft & Filius, quoniam fi Pater,

Quod definitum eft aduerfus Elipandum in Concil. Frãcoford.

* qui

* vtrifque ficut Filius creditur;

ANNO CHRISTI 675.

substantiam, tres autem personas. Quod enim Pater est, non ad se, sed ad Filium est: & quod Filius est, non ad se, sed ad Patrem est: similiter & Spiritus sanctus, non ad se, sed ad Patrem & Filium relatiue refertur; in eo quod Spiritus Patris & Filii prædicatur. Item cum dicimus Deus, non ad aliquid dicitur, sicut Pater ad Filium, vel Filius ad Patrem, vel Spiritus sanctus ad Patrem & Filium, sed ad se specialiter dicitur Deus. Nam & si de singulis personis interrogemur, Deum necesse est fateamur. Deus ergo Pater, Deus Filius, Deus Spiritus sanctus singulariter dicitur: nec tamen tres dii, sed vnus est Deus. Item & Pater omnipotens, & Filius omnipotens, & Spiritus sanctus omnipotens singulariter dicitur; nec tamen tres omnipotentes, sed vnus omnipotens; sicut & vnum lumen, vnumque principium prædicatur. Singulariter ergo, vt vnaquæque persona plenus Deus & totæ tres personæ, vnus Deus confitetur & creditur: vna illis vel indiuisa, atque æqualis Deitas, maiestas, siue potestas nec minoratur in singulis, nec augetur in tribus: quia nec minus aliquid habet, cum vnaquæque persona Deus singulariter dicitur, nec amplius, cum totæ tres personæ vnus Deus * enuntiatur. Hæc ergo sancta Trinitas, quæ vnus & verus est Deus, nec recedit a numero, nec capitur numero. In relatione enim personarum numerus cernitur; in diuinitatis vero substantia quid numeratum sit non comprehenditur. Ergo hoc solum numerum insinuant, quod ad inuicem sunt; & in hoc numero carent, quod ad se sunt. Nam ita huic sanctæ Trinitati vnum naturale conuenit nomen, vt in tribus personis non possit esse plurale. Ob hoc ergo credimus illud in sacris literis dictum: *Magnus Dominus noster, & magna virtus eius, & sapiẽtiæ eius non est numerus.* Nec quia tres has personas esse diximus vnum Deum, eumdem esse Patrem, quem Filium, vel eum esse Filium, qui est Pater, aut eum, qui Spiritus sanctus est, vel Patrem, vel Filiũ dicere poterimus. Non enim ipse est Pater, qui Filius; nec ipse * Filius qui Pater; nec Spiritus sanctus ipse, qui est vel Pater, vel Filius: cum tamen ipsum sit Pater quod Filius; ipsum Filius, quod Pater; ipsum Pater & Filius quod Spiritus sanctus: id est, natura vnus Deus. Cum enim di-

Locus videtur ex Aug. sup. psal. 68. serm. 1.

* enuntiantur.

Psal. 146.

* Filius qui Spiritus sanctus, nec Spiritus sanctus qui Pater.

cimus non ipſum eſſe Patrẽ, quod Filium; ipſum Filium, quod Patrem; ipſum Spiritum ſanctum, quod Patrem & Filium, ad naturam, qua Deus eſt, vel ſubſtantiam pertinere monſtratur, quia ſubſtantia vnum ſunt: perſonas enim diſtinguimus, non deitatem ſeparamus. Trinitatem igitur in perſonarum diſtinctione agnoſcimus; vnitatem propter naturam, vel ſubſtantiam profitemur. Tria ergo iſta vnum ſunt; natura ſcilicet, non perſona: nec tamen tres iſtæ perſonæ ſeparabiles æſtimandæ ſunt; cum nulla ante aliam, nulla poſt aliam, nulla ſine alia, vel extitiſſe, vel quidpiam operaſſe aliquando credatur: inſeparabiles enim inueniuntur, & in eo quod ſunt, & in eo quod faciunt: quia inter generantem Patrem, & generatum Filium, vel procedentẽ Spiritum ſanctum, nullum fuiſſe credimus temporis interuallum, quo aut Genitor Genitum aliquãdo præcederet, aut Genitus Genitori deeſſet, aut procedens Spiritus Patre vel Filio poſterior appareret. Ob hoc ergo inſeparabilis & inconfuſa hæc Trinitas a nobis & prædicatur & creditur. Tres igitur perſonæ iſtæ dicuntur, iuxta quod maiores definierunt, vt agnoſcantur, non vt ſeparentur. Nam ſi attendamus illud quod ſcriptura ſancta dicit de ſapientia: *Splendor eſt lucis æternæ:* ſicut ſplendorem luci videmus inſeparabiliter inhærere, ſic confitemur Filium a Patre ſeparari non poſſe. Tres ergo illas vnius ac inſeparabilis naturæ perſonas ſicut non confundimus, ita ſeparabiles nullatenus prædicamus. Ita nobis hoc dignata eſt ipſa Trinitas euidenter oſtendere, vt etiam * in his nominibus quibus voluit ſigillatim perſonas agnoſci, vnam ſine altera non permittat intelligi: nec enim Pater abſque Filio cognoſcitur, nec ſine Patre Filius inuenitur. Relatio quippe ipſa vocabuli perſonalis perſonas ſeparari vetat: * quas etiam, dum non ſimul nominat, ſimul inſinuat. Nemo * autem audire poteſt vnumquodque iſtorum nominum, in quo non intelligere cogatur & alterum. Cum igitur hæc tria ſint vnum, & vnum tria, eſt tamen vnicuique perſonæ manens ſua proprietas. Pater enim æternitatem habet ſine natiuitate, Filius æternitatem cum natiuitate, Spiritus vero ſanctus proceſſionem ſine natiuitate. De his tribus perſonis ſolam Filii perſonam pro liberatione humani

ANNO CHRISTI 675.

Ex Aug. lib. de cognitione veræ vitæ cap. 20. tit. 9. *Sap.* 7.

* in omnibus quibus

* quæ etiam non ſimul nominat, ſimul inſinuat.

* enim

De hac phraſi ſupra diximus.

ANNO CHRISTI 675.

generis hominem verum ſine peccato de ſancta & immaculata Maria virgine credimus aſſumpſiſſe: de qua nouo ordine nouaque natiuitate eſt genitus: nouo ordine, quia inuiſibilis diuinitate, viſibilis monſtratur in carne: noua autem natiuitate eſt genitus, quia intacta virginitas & virilem coitum neſciuit, & fecundata per Spiritum ſanctum carnis materiam miniſtrauit. Qui partus Virginis, nec ratione colligitur, nec exemplo monſtratur: quod ſi ratione colligitur, * non poteſt eſſe mirabile; ſi exemplo, non erit ſingulare. Nec tamen Spiritus ſanctus Pater eſſe credendus eſt Filii; pro eo quod Maria eodem ſancto Spiritu obumbrante concepit: ne duos patres Filii videamur aſſerere, quod vtique nefas eſt dici. In quo mirabili conceptu, ædificante ſibi ſapientia domum, *Verbum caro factum eſt*, & *habitauit in nobis*. Nec tamen Verbum ipſum ita in carne conuerſum atque mutatum eſt, vt deſiſteret Deus eſſe, qui homo eſſe voluiſſet; ſed ita *Verbum caro factum eſt*, vt non tantum ibi ſit Verbum Dei, & hominis caro, ſed etiam rationalis hominis anima; atque hoc totum & Deus dicatur propter Deum, & homo propter hominem. In quo Dei Filio duas credimus eſſe naturas; vnam diuinitatis, alteram humanitatis: quas ita in ſe vna Chriſti perſona vniuit, vt nec diuinitas ab humanitate, nec humanitas a diuinitate poſſit aliquando ſeiungi. Vnde perfectus Deus, perfectus & homo in vnitate perſonæ vnius, eſt Chriſtus. Nec tamen quia duas diximus in Filio eſſe naturas, duas * cauſabimus in eo eſſe perſonas; ne Trinitati (quod abſit) * accedere videatur quaternitas. Deus enim Verbum non accepit perſonam hominis, ſed naturam, & in * æternam perſonam diuinitatis temporalem accepit ſubſtantiam carnis. Ita cum vnius ſubſtantiæ credamus eſſe Patrem, & Filium, & Spiritum ſanctum; non tamen dicimus, vt huius Trinitatis vnitatem Maria virgo genuerit, ſed tantummodo Filium, qui ſolus naturam noſtram in vnitate perſonæ ſuæ aſſumpſit. Incarnationem quoque huius Filii Dei tota Trinitas operaſſe credenda eſt, quia inſeparabilia ſunt opera Trinitatis. Solus tamen Filius formam ſerui accepit in ſingularitate perſonæ, non in vnitate diuinæ naturæ, in id quod eſt proprium Filii, non quod commune Trinitati: quæ forma illi ad vnitatem perſonæ coapta-

* non eſt mirabile;

Ioan. 1.

Ibid.

* cauſabimur

*accidere

* æternũ perſona

ta est (id est) vt Filius Dei, & filius hominis vnus sit Christus. Item idem Christus in duabus naturis, tribus extat substantiis; Verbi, quod ad solius Dei essentiam referendum est; corporis & animæ, quod ad verum hominem pertinet. Habet igitur in se geminam substantiam diuinitatis suæ, & humanitatis nostræ. Hic tamen pro eo quod de Deo Patre sine initio prodiit, natus tantum, (nam neque factus, neque prædestinatus accipitur) per hoc tamen quod de Maria virgine natus est, & natus, & factus, [c] & prædestinatus esse credendus est. Ambæ tamen in illo generationes mirabiles: quia & de Patre sine matre ante sæcula est genitus, & in fine sæculorum de Matre sine patre est generatus: qui tamen secundum quod Deus est creauit Mariam, secundum quod homo creatus est a Maria: ipse & Pater matris & Filius. Item & per hoc quod Deus, est æqualis Patri; per hoc quod homo, minor est Patre. Item & maior & minor seipso esse credendus est: in forma enim Dei etiam ipse Filius seipso maior est, propter humanitatem assumptam, *qua diuinitas maior est: in forma autem serui seipso minor est, id est, humanitate, quæ minor diuinitate accipitur. Nam sicut per assumptam carnem non tantum a Patre, sed a seipso minor accipitur; ita secundum diuinitatem *coæqualis est Patri: & ipse & Pater maior est homine, quem sola Filii persona assumpsit. Item in eo quod quæritur, vtrum posset Filius sic æqualis, & minor esse Spiritu sancto, sicut Patri nunc æqualis, nunc minor Patre creditur esse, respondemus: Secundum formam Dei æqualis est Patri & Spiritui sancto, secundum formam serui minor est & Patre & Spiritu sancto: quia nec Spiritus sanctus, nec Deus Pater, sed sola Filii persona suscepit carnem, per quam minor esse creditur illis personis duabus. Item hic Filius a Deo Patre & Spiritu sancto inseparabiliter discretus creditur esse persona; ab homine autem * assumpta natura. Item cum homine vnus extat persona; cum Patre vero, & Spiritu sancto, natura diuinitatis siue substantia. Missus tamen Filius non solum a Patre, sed ab Spiritu sancto missus credendus est; in eo quod ipse per prophetam dicit: *Et nunc Dominus misit me, & Spiritus* sanctus.* A seipso quoque missus accipitur; pro eo quod inseparabilis non solum voluntas, sed operatio

ANNO CHRISTI 675.

* quia

* qua est æqualis

* assumpto

Isa. 48.

* eius.

ANNO CHRISTI 675.

totius Trinitatis agnoſcitur. Hic enim qui ante ſæcula vnigenitus eſt vocatus, temporaliter primogenitus factus eſt: vnigenitus propter deitatis ſubſtantiam, primogenitus propter aſſumptæ carnis naturam, in qua * ſuſcepti hominis forma, iuxta euangelicam veritatem, ſine peccato * conceptus, ſine peccato mortuus creditur, qui ſolus pro nobis peccatum eſt factus, id eſt, ſacrificium pro peccatis noſtris. Et tamen paſſionem ipſam, ſalua diuinitate ſua, pro delictis noſtris ſuſtinuit, mortique adiudicatus & cruci veram carnis mortem excepit: tertio quoque die virtute propria ſua ſuſcitatus, e ſepulcro ſurrexit. Hoc ergo exemplo capitis noſtri confitemur * veram fieri reſurrectionem carnis omnium mortuorum. Nec in aerea, vel qualibet alia carne (vt quidam delirant) ſurrecturos nos credimus, ſed in iſta qua viuimus, conſiſtimus, & mouemur. Peracto huius ſanctæ reſurrectionis exemplo, idem Dominus noſter atque Saluator paternam aſcendendo ſedem repetiit, de qua nunquam per diuinitatem diſceſſit. Illic ad dexteram Patris ſedens, expectatur in finem ſæculorum iudex omnium viuorum & mortuorum. Inde cum ſanctis omnibus veniet ad faciendum iudicium, reddere vnicuique mercedis propriæ debitum; prout quiſque geſſerit in corpore poſitus, ſiue bonum, ſiue malum. Eccleſiam ſane catholicam precio ſui ſanguinis comparatam cum eo credimus in perpetuum regnaturam. Intra cuius gremium conſtituti vnum baptiſma credimus & confitemur, in remiſſionem omnium peccatorum. Sub qua fide & reſurrectionem mortuorum veraciter & credimus, & futuri ſæculi gaudia expectamus. Hoc tantum orandum nobis eſt & petendum, vt cum peracto finitoque iudicio tradiderit Filius regnum Deo Patri, participes nos efficiat regni ſui; vt per hanc fidem qua illi inhæſimus, cum illo ſine fine regnemus. Hæc eſt confeſſionis noſtræ fides expoſita, per quam omnium hæreticorum dogma perimitur, fidelium corda mundantur; per quam etiam ad Deum glorioſe acceditur, cuius * ſacroſanctum ſaporem, ſub triduano dierum ieiunio, continua relationum collatione * ructantes, ad ea quæ ſubnexa ſunt ſequenti die diſcernenda tranſiuimus.

* ſuſcepta

* natus,

2. Cor. 5.

* vera fide reſurr.

Hæreſis fuit Eutychis Conſtantinopolitani epiſcopi. Vide beatũ Greg. mag. in c. 19. Iob.

* ſancto ſapore,

* rorantes,